

Arrest

nr. 307 630 van 31 mei 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN WALLE
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. VAN WALLE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 26 mei 2021, dient op 27 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 14 september 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 27 juni 2023.

1.3. Op 22 augustus 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtun en soennitische moslim. U bent geboren op 1 januari 1991 in Makikheil, in het district Shirzad van de provincie Nangarhar, waar u woonde tot uw vertrek uit Afghanistan. U werkte als arbeider in een talksteenmijn in Tangi en Morga top in Makikheil en als landbouwer op uw eigen gronden in Alikheil en in de regio van Suru Tiga. In de mijn werkte u samen met uw collega H. (...) en moest u vrachtwagens laden en lossen. Uw baas in de mijn was A.G. (...), een zakenman die een contract had voor een deel van de mijn.

U verklaarde dat uw collega H. (...) u twee à drie maanden voor uw vertrek vroeg uw zus S. (...) met zijn broer te laten trouwen, waarop u zei dat jullie dat konden bekijken. H. (...) kwam met drie andere familieleden naar uw huis voor het huwelijksaanzoek. In de hujra (gastenruimte) van uw huis vroegen ze u dismaal te geven. U vroeg eerst te laten zien wie zijn broer was, waarop een andere man een foto of video toonde. U herkende de jongen: A. (...). U was in de war en geschokt, want u wist dat A. (...) bij de Taliban zat. U ging binnen in uw huis en vertelde het aan uw moeder en vrouw, die beiden boos werden. U durfde niet meer terug te gaan en begon te twifelen. U besloot toch terug te gaan en weigerde het huwelijksaanzoek, hoewel ze u probeerden te overhalen. U weigerde toch en H. (...) en zijn familieleden werden erg boos en zeiden dat ze nooit zullen toelaten dat uw zus met iemand anders slaapt. Daarna vertrokken ze en hoorde u niets meer van hen tot aan de dood van T. (...) (zie verder).

Twee maanden na de weigering van het huwelijksaanzoek van A. (...), kreeg u bezoek van de familie van T. (...) uit Khader Kheil. T. (...) deed ook een huwelijksaanzoek bij uw zus S. (...), wat u accepteerde. Twintig dagen na het Suikerfeest besprak u het verlovingsfeest met T. (...) en besloten jullie alle inkopen voor het feest in Jalalabad te gaan doen. U was al sinds twee dagen in de stad voor de reparatie van de vrachtwagen van uw werk. Toen u daar aan het wachten was op T. (...), werd u gebeld door uw vrouw die u vertelde over een aanslag op T. (...) in de Mir Hassan markt. H. (...) en zijn gezinsleden hadden hem tegengehouden, geslagen, neergestoken en doodgeschoten. Uw vrouw vertelde u ook dat de Taliban eerder die dag en de avond ervoor naar uw huis waren gekomen om naar u te vragen (zie verder). U was in shock en belde naar uw baas A.G. (...) die een kantoor in Jalalabad had. U ging naar zijn kantoor waar u na overleg met hem besloot dat u moest vluchten. De volgende dag vertrok u naar Kabul van waaruit u uw land verliet.

Tijdens uw verblijf in Jalalabad kwamen de Taliban dus twee keer naar uw huis in Makikheil. De dag voor de dood van T. (...) kwam H. (...) met nog drie of vier anderen in de namiddag, en ze vroegen uw moeder naar u, zonder meer te zeggen. De ochtend nadien kwamen ze opnieuw naar u vragen. Een half uur later kwam uw familie te weten dat T. (...) gedood was. Daarna belde uw vrouw u om over de twee bezoeken en de moord op T. (...) te vertellen.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan twintig dagen na de maand Ramadan in 2019 (i.e. 23 juni 2019). U kwam aan in België op 26 mei 2021 en diende hier op 27 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Nadat u uw land had verlaten kwamen de Taliban nog een keer naar uw huis, op zoek naar u. Vijf of zes maanden na uw interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hebben H. (...) en de Taliban een neef van T. (...), Z. (...), gedood omwille van de problemen van uw familie en de familie van T. (...) met de Taliban. Hij werd gedood in Sheikh Misri, waarheen hij en zijn vader waren verhuisd na de dood van T. (...). De vader van Z. (...) woont momenteel ondergedoken en is niet meer in de regio.

U verklaarde dat uw vader A.S.S. (...) lang geleden is omgekomen in het kader van een vijandschap.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) een kopie van de taskara van uw vader A.S.S. (...), (2) foto's van uw werk in de talksteenmijn, (3) een foto van de dag waarop het huwelijksaanzoek van T. (...) werd aanvaard, (4) foto's van T. (...), (5) foto's van Z. (...), en (6) foto's van A. (...) en andere Taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te

maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de Taliban. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de aanleiding van uw persoonlijke problemen met de Taliban, namelijk de weigering van het huwelijksaanzoek van A. (...). Zo zijn uw verklaringen op het CGVS over de manier waarop u erachter kwam dat A. (...) bij de Taliban zat, strijdig met uw eerdere verklaringen daarover op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op de DVZ had u immers het volgende gezegd over A. (...), de broer van H. (...): "Hij wilde met mijn zus trouwen, met S. (...). Maar toen wist ik nog niet dat hij een Talib was. Toen we dan gingen zoeken en rondvragen wie hij was, wat voor een persoon hij was, zijn we er achter gekomen dat hij een Talib was" (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS echter verklaart u dat op het moment dat H. (...) bij u thuis het huwelijksaanzoek kwam bespreken, iemand u een foto of video van A. (...) toonde (CGVS, p. 11) en u verklaart: "Toen ik die persoon zag heb ik hem herkend. Zijn naam was A. (...)" (CGVS, p. 11). Daaruit blijkt dus dat u niet ging "zoeken en rondvragen" wie A. (...) was, maar dat u hem te zien kreeg op een foto bij u thuis tijdens het aanzoek. Daarnaast verklaart u dat u A. (...) voor het aanzoek al eens had gezien in de markt van Dango en tijdens gevechten tussen de Taliban en Daesh op Morga top (CGVS, p. 15). Die verklaring gaat dan weer lijnrecht in tegen uw verklaring op de DVZ dat u nog niet wist dat A. (...) een Talib was wanneer hij uw zus een huwelijksaanzoek deed. Aangezien het huwelijksaanzoek van A. (...) aan uw zus S. (...) de grondoorzaak is voor uw problemen met de Taliban, kan er verwacht worden dat u er eenduidige verklaringen over kan bieden. Dat u daar niet in slaagt, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging door de Taliban. U legt foto's van A. (...) en andere talibanleden neer (zie administratief dossier, groene map, document 6), maar verklaart dat die foto's niets met uw persoonlijke problemen te maken hebben (CGVS, p. 14). Uit die foto's kan dan ook niet worden afgeleid dat de personen die erop afgebeeld staan, iets te maken hebben met uw verklaarde asielmotieven. Zodoende zijn die foto's van A. (...) en andere talibanleden niet bij machte om de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen om te buigen.

Verder legt u onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen af over de gebeurtenissen na het weigeren van het huwelijksaanzoek van A. (...) en na de acceptatie van het huwelijksaanzoek van T. (...). Zo stelt u dat u H. (...) of A. (...) na die weigering niet meer hebt gezien (CGVS, p. 17). Het CGVS merkt daarbij op dat het reeds onaannemelijk is dat een familie van talibanleden, in een regio gecontroleerd door de Taliban (CGVS, p. 9), geen verdere druk zet op u en uw familie om uw zus S. (...) toch met A. (...) te laten trouwen. Over de Taliban in uw dorp had u bovendien zelf verklaard: "Mensen die niet luisterden werden gewoon gedood, ze hadden daar heel veel macht" (CGVS, p. 10). Het feit dat een actor als de Taliban zich laat tegenhouden door een simpele weigering, is nauwelijks aannemelijk te noemen. Daarnaast vertonen uw verklaringen over uw risicobesef en de door u getroffen voorzorgsmaatregelen na de weigering van het eerste aanzoek, verschillende tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden. Na de weigering van het verzoek verklaart u geen voorzorgsmaatregelen te hebben genomen (CGVS, p. 17). Evenmin namen u of uw familie enige voorzorgsmaatregelen na de acceptatie van het aanzoek van T. (...): "zo ver hadden we echt niet gedacht, we hadden echt niet gedacht dat die mensen zomaar mensen zouden komen vermoorden" (CGVS, p. 18). Die verklaring valt echter allesbehalve te rijmen met uw verklaringen over de niet mis te verstane bewoordingen van H. (...) na uw weigering van het eerste huwelijksaanzoek: "Het is beter dat u dit wel accepteert. Anders zou je zus nooit met een andere jongen kunnen slapen" (CGVS, p. 16). Over de reactie van de familie van A. (...) na uw weigering van zijn huwelijksaanzoek zei u bovendien: "Ze zijn heel kwaad geworden en zeiden, we zullen wel zien" (CGVS, p. 16). Wetende dat die uitspraken komen van talibanleden, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u de ernst van de situatie onderkent.

Bovendien is uw verklaring dat u niet had verwacht dat die mensen jullie zouden komen vermoorden, strijdig met uw verklaring dat u bang was geworden na de weigering van het eerste aanzoek en dat jullie zeiden: "kijk door zo'n soort dingen kunnen we ook in de problemen komen. Hopelijk laten ze ons met rust" (CGVS, p. 16). De tegenstrijdigheden in uw verklaringen aangaande uw risico-inschatting ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog meer. Wanneer u verder wordt gevraagd of het bekend was in uw regio dat het aanzoek van T. (...) was geaccepteerd, verklaart u aanvankelijk: "Nee, niet alle mensen waren op de hoogte" (CGVS, p. 18) en "we hebben dat gewoon geregeld, we wilden geen reclame maken ofzo" (CGVS, p. 18). U zegt dat alleen uw familie, de familie van T. (...) en zijn kennissen op de hoogte waren: "ik had het zelf niet tegen andere mensen verteld" (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe de familie van A. (...) te weten was gekomen dat het aanzoek aanvaard was, stelt u dat het gezin van T. (...) het had doorverteld en dat ze het zo hadden gehoord (CGVS, p. 19). U had de familie van T. (...) niet gevraagd om de acceptatie verborgen te houden omdat ze dan zouden weigeren T. (...) met uw zus te laten trouwen (CGVS, p. 19). De negatieve gevolgen van een eventuele weigering van T. (...) om nog met uw zus te trouwen, verbleken echter bij de vervolging door de Taliban, waardoor die uitklaring aan aannemelijkheid inboet. Bovendien blijkt later dat uw buur R.

(...) – die geen familie is (CGVS, p. 22) – ook aanwezig was bij de acceptatie van het huwelijksaanzoek van T. (...) (CGVS, p. 22), wat indruist tegen uw eerdere verklaring dat u het zelf niet tegen andere mensen had verteld en alleen uw familie ervan wist (CGVS, p. 18). U had R. (...) ook evenmin gevraagd de acceptatie van het aanzoek verborgen te houden want u had “echt niet verwacht zoiets mee te maken” (CGVS, p. 22). Uw verklaringen over de beperkte voorzorgsmaatregel die u zelf had genomen, namelijk het zelf niet doorvertellen, verliezen zodoende ook hun geloofwaardigheid. Bovenstaande onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk op de helling.

Ook uw verklaringen over de acceptatie van het huwelijksaanzoek van T. (...) vertonen een hoge mate van onaannemelijkheid en tasten zo de geloofwaardigheid van uw verklaarde asielmotieven veder aan. U verklaart dat u het aanzoek met de vader van T. (...) hebt besproken (CGVS, p. 17) en dat u dan uw goedkeuring hebt gegeven (CGVS, p. 17). Gevraagd of u die keer ook probeerde te achterhalen wie die T. (...) precies was, zegt u: “Het was duidelijk, hij was een taxichauffeur. Hij had in het verleden een vrouw en zijn vrouw was gestorven” (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe u zich ervan hebt verzekerd dat T. (...) geen banden had met de Taliban, zegt u: “We hadden het nooit gehoord en hij was niet bekend als een strijder, het was heel duidelijk. Hij was taxichauffeur” (CGVS, p. 18). U stelt later ook uitdrukkelijk dat u nooit hebt proberen achterhalen of T. (...) banden had met de Taliban (CGVS, p. 21). Aangezien u twee maanden eerder (CGVS, p. 17) nog maar een aanzoek had geweigerd van de broer van H. (...), een collega waarvan u aanvankelijk niet had gedacht dat hij banden had met de Taliban (CGVS, p. 15), kan er echter wel verwacht worden dat u zich eerst grondig informeert over de eventuele banden tussen T. (...) en de Taliban. Daarmee geconfronteerd, herhaalt u slechts dat het duidelijk was voor u dat hij van een gewone familie was (CGVS, p. 21). Uw nalatigheid op dat vlak ondergraaft de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen des te meer. In verband met de aanvaarding van het huwelijksaanzoek van T. (...) legt u bovendien een foto neer (zie administratief dossier, groene map, document 3). Die foto kan slechts aantonen dat er een dergelijk aanzoek was, maar zegt verder niets over de door u verklaarde vervolgingsfeiten als gevolg daarvan, waarop u uw vrees voor vervolging op baseert. Omwille van bovenstaande onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging verder ondergraven.

De geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtmotieven wordt eveneens tenietgedaan door de onaannemelijke verklaringen die u aflegt over de bezoeken van de Taliban aan uw familie voor en na de moord op T. (...). Zo verklaart u dat de Taliban – H. (...) en een paar andere (CGVS, p. 19) – de dag voor de dood van T. (...) naar uw huis zijn gekomen, toen u reeds in Jalalabad was (CGVS, p. 12). Na de dood van T. (...) kwamen de Taliban opnieuw om naar u te vragen (CGVS, p. 12) en een half uur daarna hoorde uw familie dat T. (...) gedood was (CGVS, p. 21). U stelt dat uw vrouw u pas belde na het tweede bezoek van de Taliban en dat ze u toen vertelde dat ze de dag ervoor ook waren langsgekomen om naar u te vragen (CGVS, p. 20). Gevraagd om welke reden ze u niet meteen had gebeld na het eerste bezoek, antwoordt u dat de Taliban toen gewoon hadden gevraagd waar u was en terug waren vertrokken: “dus misschien wilden ze iets met mij bespreken” (CGVS, p. 20). Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie een zeer beperkt risico-besef aan de dag legde, dat niet te rijmen valt met uw eerdere verklaring dat jullie na de weigering dachten zo ook in de problemen te kunnen komen (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met het feit dat het over een bezoek van H. (...) ging met wie u problemen had en die had gezegd dat S. (...) nooit met iemand anders zou mogen trouwen, stelt u slechts dat jullie toen echt niet door hadden dat ze zo ver zouden gaan en iemand zouden vermoorden (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met het feit dat u eerder had verteld over iemand die iets had geweigerd aan de Taliban en daarom gedood was (CGVS, p. 10) en dat u nu ook iets had geweigerd en zo dus ook in de problemen zou kunnen komen, herhaalt u dat u niet zo ver had nagedacht (CGVS, p. 20). Uw verklaringen die getuigen van een uiterst beperkt risicobesef van zowel u als uw familie zijn onaannemelijk en tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

Verder slagen uw verklaringen over uw reactie op het nieuws dat T. (...) gedood was, er evenmin in te overtuigen. Meteen nadat u het nieuws hoorde, belde u uw baas van in de talksteenmijn, A.G. (...) (CGVS, p. 8), die een kantoor had in Jalalabad (CGVS, p. 12). A.G. (...) zei u naar zijn kantoor te komen, waar jullie uw vertrek uit Afghanistan bespraken en regelden (CGVS, p. 12). Wanneer u wordt gevraagd wat de houding van A.G. (...) ten opzichte van de Taliban was, stelt u dat u er geen informatie over hebt en dat hij een rijk persoon en zakenman was (CGVS, p. 11). U verklaart dat A.G. (...) een goed man was (CGVS, p. 14); een neutraal persoon, die werd verplicht een bedrag te betalen aan de Taliban om in de talksteenmijn te kunnen werken (CGVS, p. 14). Uw regio werd immers gecontroleerd door de Taliban (CGVS, p. 9-10). Gevraagd of u zeker wist dat hij de Taliban niet steunde, zegt u daar geen concrete informatie over te hebben: “voor zover ik het weet heeft hij een bedrag betaald omdat hij verplicht was, maar hij was niet bij de groepering” (CGVS, p. 14). Daaruit blijkt allerm minst dat u zich er van verzekerd had dat A.G. (...) geen banden had met de Taliban. Gelet op het feit dat een collega van u in de talksteenmijn, H. (...), onverwachts banden had met de Taliban (CGVS, p. 15), kan echter verwacht worden dat u de nodige voorzichtigheid aan de dag legt wanneer u iemand uit uw regio, die voor de goede orde gecontroleerd wordt door de Taliban (CGVS, p. 9), in vertrouwen neemt in het kader van uw problemen met de Taliban. Gevraagd om welke reden u A.G. (...) vertrouwde hoewel u niet wist of hij de Taliban steunde of niet, zegt u dat het duidelijk was dat hij een gewone zakenman

was en slechts verplicht was die bedragen te betalen (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met het feit dat u van H. (...) ook initieel dacht dat hij te vertrouwen was waarna bleek dat hij bij de Taliban zat, verklaart u dat A.G. (...) een kantoor had in de stad en met zaken bezig was (CGVS, p. 20-21). Het feit dat u er slechts vanuit ging dat A.G. (...) geen banden had met de Taliban en het niet verder naging, is slechts onaannemelijk te noemen gezien uw eerdere problemen met H. (...) die u eveneens dacht te kunnen vertrouwen. In verband met de dood van T. (...) legt u drie foto's van hem neer, waaronder één van zijn lichaam tijdens de begrafenis (zie administratief dossier, groene map, document 4). Uit de foto van het lichaam valt niet op te maken dat het om dezelfde persoon gaat als degene die op de twee andere foto's te zien is. Bovendien zeggen die foto's niets over de omstandigheden waarin die persoon om het leven zou gekomen zijn. Zodoende zijn ze niet bij machte uw verklaarde vrees voor vervolging te ondersteunen of de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid om te buigen.

Voorts kunnen ook uw verklaringen over vervolgingsfeiten na uw vertrek allerm minst overtuigen. Bij het bespreken van de door u voorgelegde documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, werpt u plots op dat de Taliban ook de neef van T. (...), Z. (...), hebben gedood, ongeveer vijf à zes maanden na uw interview op de DVZ (CGVS, p. 13). Z. (...) werd gedood door H. (...) en zijn gezinsleden omdat er een vijandschap was ontstaan tussen de families van T. (...) en H. (...) (CGVS, p. 22). Gevraagd wat Z. (...) en zijn vader precies hadden gedaan tot aan de dood van Z. (...), verklaart u dat ze naar Sheikh Misri waren vertrokken, op ongeveer dertig of veertig minuten rijden van uw dorp Makikheil (CGVS, p. 22). Wanneer u wordt gevraagd hoe lang ze daar dan bleven wonen, verklaart u uitdrukkelijk: "ze zijn nog steeds daar, de jongen is gedood" (CGVS, p. 22), wat betekent dat de vader van Z. (...) nog in Sheikh Misri woont. Daarnaast verklaart u dat Z. (...) in Sheikh Misri zelf werd gedood (CGVS, p. 23). Gevraagd hoe het komt dat de Taliban nooit naar de vader van Z. (...) zijn gegaan, stelt u aanvankelijk vaagweg: "Misschien was hij voorzichtig, ondergedoken ofzo, ik weet het niet" (CGVS, p. 23). Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met het feit dat de Taliban nu alle macht hebben in Afghanistan en wordt gevraagd hoe de vader van Z. (...) dan uit hun vizier kan blijven, verklaart u dat de vader van Z. (...) ergens ondergedoken leeft in Afghanistan en niet meer in de regio is (CGVS, p. 23): "Niemand is op de hoogte waar hij precies is" (CGVS, p. 23). Die verklaringen gaan echter lijnrecht in tegen uw eerdere verklaringen dat de vader van Z. (...) nog steeds in Sheikh Misri woont (CGVS, p. 22). Daarmee geconfronteerd stelt u dat er dan een misverstand was aangezien de moeder en zus van Z. (...) nog steeds in Sheikh Misri wonen, maar dat de vader ondergedoken leeft en er niet meer is (CGVS, p. 23). Het feit dat u eerder had gezegd dat de vader van Z. (...) er "misschien" niet meer is en ondergedoken leeft en dat u het niet weet (CGVS, p. 23), en nu wel met zekerheid schijnt te weten dat hij ondergedoken leeft (CGVS, p. 23), doet sterk vermoeden dat het hier om een ad hoc uitklaring gaat, wat de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aantast. In verband met de dood van Z. (...) legt u eveneens foto's van hem en van zijn lichaam tijdens de begrafenis neer (zie administratief dossier, groene map, document 5). Die foto's zijn echter niet bij machte om vast te stellen dat het telkens over dezelfde persoon gaat, noch om inzicht te bieden in de omstandigheden van de voorgehouden dood van Z. (...). Zodoende kunnen ook deze de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Omwille van het bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de vervolgingsfeiten na uw vertrek, wat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder op de helling zet.

Ten slotte verklaarde u op de DVZ dat uw vader vijanden had in Afghanistan, maar dat dat helemaal geen rol had gespeeld na zijn dood (CGVS, Vragenlijst, vraag 7b). Gevraagd hoe uw vader gestorven is, stelt u dat hij in het verleden een soort vijandschap had en daardoor gestorven is (CGVS, p. 5). U kan slechts zeggen dat het over landbouwgronden ging (CGVS, p. 5) en zegt dat u de mensen met wie hij problemen had zelf niet kende (CGVS, p. 5). Uw vader had geen problemen met de Taliban (CGVS, p. 5) en u verklaart dat u niet uit Afghanistan bent vertrokken omwille van zijn eerdere problemen (CGVS, p. 5). Uit de eerdere problemen van uw vader in Afghanistan, kan dus evenmin een vrees voor vervolging in uw hoofd worden vastgesteld.

De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopie van de taskara van uw vader (zie administratief dossier, groene map, document 1) toont hoogstens diens nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. De foto's van uw werk in de talksteenmijn (zie administratief dossier, groene map, document 2) tonen slechts aan dat u dat werk hebt uitgevoerd, wat evenmin betwist wordt door het CGVS.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA

rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg

of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 57/1, §3 en §4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij meent tevens dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoeker wijst vooreerst op een voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de actuele situatie in Afghanistan, hetgeen hij verder toelicht aan de hand van de UNHCR *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2022. Hij meent dat verweerder ten onrechte het advies van UNHCR niet volgt om zich zorgvuldig en voorzichtig op te stellen omdat er onvoldoende informatie beschikbaar is over de situatie in Afghanistan.

Verzoeker geeft tevens aan niet akkoord te zijn met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing aangaande zijn vluchtrelaas en voert hieromtrent een betoog. Hij is ook van oordeel dat verweerder zijn verklaringen op te subjectieve wijze heeft beoordeeld, zonder rekening te houden met zijn ongeschoolde profiel, zijn afkomst uit een ongeschoolde landbouwers- en herdersfamilie die in zeer rurale gebieden van Afghanistan verblijft, de cultureel sterk verschillende achtergrond en de rurale realiteit waarbinnen zijn leven zich in Afghanistan afspeelde. Hij meent tevens dat zijn relaas onvoldoende getoetst is aan de beschikbare informatie over de Pashtun-tradities, meer specifiek over het belang van de erekwesie en de gevolgen van een schending van de eer, die zijn verklaringen bevestigen.

Daarnaast gaat verzoeker in op het onderzoek van de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Hij verschaft een uitgebreide uiteenzetting omtrent de beoordeling 'verwestering' aan de hand van arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Vervolgens licht hij concreet toe waarom hij meent dat er in zijn hoofde sprake is van verwestering. Hij betoogt dat er omwille van verwestering in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar Afghanistan.

Nopens de subsidiaire bescherming wordt gewezen op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en voert verzoeker een betoog waarna hij besluit dat de huidige situatie overwegend veroorzaakt wordt door en het gevolg is van de machtsovername op zich door een internationaal niet-erkende, gesanctioneerde, uit terroristen samengestelde en gewapende *de facto* regering als actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Wat de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan betreft, behoudt verzoeker zich het recht voor om in de loop van de procedure dit middel verder uit te bouwen.

Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift:

- Facts and Details, "*Pashtun society, honor code, governance, family and women*", laatst geüpdated in februari 2022;
- Afghanistan Analysts Network, "*Doing Pashto Pashtunwali as the ideal of honourable behaviour and tribal life among the Pashtuns*", maart 2011.

3. Nieuwe stukken

3.1. Verweerder legt op 15 maart 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 8) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

3.2. Verzoeker legt op 22 maart 2024 een eerste aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan een arbeidsovereenkomst op zijn naam, die ook wordt bijgevoegd. Verzoeker benadrukt dat hij intussen reeds bijna drie jaar in België verblijft en Afghanistan reeds vijf jaar geleden verlaten heeft, dat dit een aanzienlijke tijd is die noodzakelijkerwijze een grote en onomkeerbare mentaliteitsverandering heeft teweeggebracht. Hij licht toe dat zijn arbeidsovereenkomst aantoont dat hij in België tewerkgesteld is, dat deze tewerkstelling hem in de mogelijkheid heeft gesteld om economisch zelfstandig te worden, alsook om in contact te komen met collega's van verschillende achtergronden en zich meer verbonden te voelen met de Belgische maatschappij, dat hij ook nieuwe vaardigheden heeft kunnen leren en zijn werkervaring heeft kunnen opbouwen, dat het gevoegde stuk bovenop de eerder aangehaalde elementen aantoont dat hij regelmatig in contact komt met Belgische – westerse – waarden en normen en zich heeft aangepast aan de Belgische maatschappij, dat hij niet enkel heeft ontdekt dat hij als individu over individuele rechten beschikt, maar ook dat hij andermans individuele rechten dient te respecteren, dat hij doorheen zijn relaties en contacten met de Belgische maatschappij zich waarden eigen heeft gemaakt die zijn mentaliteit volledig hebben veranderd.

3.3. Replicerend op de aanvullende nota van verweerder legt verzoeker ter terechtzitting een tweede aanvullende nota neer waarin hij verwijst naar een vernietigingsarrest van de Raad nr. 297 075 van 14 november 2023, waarbij een beslissing van het CGVS vernietigd werd omdat de bronnen met betrekking tot de veiligheidssituatie niet voldoende actueel waren gezien de onstabiele aard van de veiligheidssituatie in Afghanistan en omwille van het gebrek aan onderscheid tussen de verschillende situaties in de provincies.

Verzoeker stelt in deze tweede aanvullende nota van 22 maart 2024 dat de thans bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, wat niet kan worden beschouwd als voldoende actueel. Verzoeker wijst op drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan en dat de EUAA en UNAMA rapporten aangeven dat hoewel de veiligheidsincidenten door de taliban inderdaad zijn afgenomen na hun machtsovername medio tot eind augustus 2021, de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en/of andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen in Afghanistan sindsdien toenemen, dat ook de andere verslagen bevestigen dat willekeurig geweld wel degelijk steeds voorkomt, dat hoewel het laatste EUAA rapport van december 2023 geen gedetailleerde analyse geeft van de veiligheidssituatie per provincie, het wel laat zien dat in vele provincies nog steeds willekeurig geweld voorkomt, dat het rapport bovendien melding maakt van interne ontevredenheid onder de taliban, nu deze niet steeds de posten toegewezen krijgen waarop zij menen recht te hebben, dat de situatie in Afghanistan dan ook verre van gestabiliseerd is, dat gelet op het verloop sedert de machtsovername niet kan gesteld worden dat de taliban geen actor van vervolging zouden uitmaken, nu zij intussen de macht reeds meer dan 2,5 jaar geleden overnamen, dat de vraag rijst waarom zij de veiligheid intern niet kunnen garanderen, dat zij voor deze onveiligheid wel degelijk aansprakelijk gesteld dienen te worden.

Tevens stelt verzoeker dat het niet langer opgaat de verantwoordelijkheid van de taliban, voor wat betreft de dramatische socio-economische situatie, te minimaliseren, dat zij deze mee veroorzaken, zo niet verergeren, door hun houding zowel intern als internationaal, dat de socio-economische terugval mee wordt veroorzaakt door de uitsluiting van de vrouwelijke helft van de bevolking uit het sociaal en economisch leven, dat het onterecht is dat het CGVS het feit dat de taliban internationale hulp aanvaarden als argument aanvoert om te stellen dat zij niet verantwoordelijk zouden zijn voor de situatie, dat de taliban duidelijk de hulp enkel aanvaarden als deze in hun kraam past, dat het Zweeds Comité zo op 15 maart 2024 haar activiteiten diende te staken omwille van stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm, dat anderzijds het mandaat van UNAMA verlengd werd met één jaar, precies omdat de nood van de bevolking zo groot is, dat uit het verslag van UNAMA aan de veiligheidsraad blijkt dat de situatie in Afghanistan thans nog verslechtert en dit op vele vlakken, dat uit dit verslag eveneens blijkt dat de taliban hun controle op de verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints,

dat de situatie van vrouwen en van niet-etnische pashtoun eveneens verergerde, dat de situatie van de scholen eveneens verergerde in die zin dat meer en meer gewicht gegeven wordt aan islamitische lessen in het curriculum, dat de veiligheidsincidenten toenamen, dat burgers en met name ook kinderen wel degelijk geïsoleerd blijven, slachtoffers worden, dat ook voormalig overheidspersoneel en familie geïsoleerd blijven, dat ook de situatie van vrouwen er geenszins op verbeterde en dat ook mannen niet ontsnappen aan lijfstraffen, dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken, dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert, dat de gevangenen overvol zitten en dat de leefomstandigheden aldaar beneden de menselijke waardigheid zijn, dat het risico in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook wel degelijk aan de taliban, de huidige *de facto*-overheid te wijten is, dat volgens het laatste verslag van UNAMA 69% van de bevolking onder de armoedegrens leeft, dat het feit dat er een verbetering is tegenover 2022 een schrale troost is, dat de gedwongen terugkeerders uit de buurlanden de economische situatie er niet op verbeteren, nu de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan, dat de economie dan ook duidelijk krimpt, dat de verwachtingen meer dan pessimistisch zijn, dat het voormalig overheidspersoneel nog steeds geïsoleerd wordt, dat het risico om in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen dan ook aangetoond wordt, dat minstens dient vastgesteld te worden dat het CGVS desbetreffende niet het minste onderzoek uitvoert.

Verder wijst verzoeker erop dat het CGVS, wat de mogelijkheden van veilige terugkeer uit het Westen betreft, impliciet maar zeker toegeeft dat zij niet over gegevens beschikt met betrekking tot een terugkeer uit het Westen, dat er enkel gedwongen repatriëringen zijn vanuit het Westen omwille van terrorisme en het aldus gaat om personen die duidelijk niet verwesterd waren, dat wat vrijwillige terugkeer betreft, naast de cijfers van 1,2 miljoen terugkeerders vanuit Iran, duizenden vanuit Pakistan, wat eerder verplaatsingen zijn naar aanleiding van de oorlog, er geen betrouwbare cijfers zijn behalve deze van UNHCR van 2022, dat op 6 424 terugkeerders geregistreerd door UNHCR er 6 029 vanuit Pakistan kwamen, 372 uit Iran en slechts 23 vanuit niet buurlanden, dat dit niet gelijkgeschakeld kan worden met een terugkeer vanuit het Westen, dat het dan ook onterecht is dat het CGVS omwille van een gebrek aan informatie voorhoudt dat er geen problemen zouden zijn, dat het percentage terugkeerders vanuit het Westen dusdanig klein is dat daaruit, zeker voor wat betreft verwesterende jongeren of deze die aldus gepercipieerd riskeren te worden, geen veilige terugkeermogelijkheden kunnen afgeleid worden. Verzoeker wijst tevens op het standpunt van UNHCR en IOM betreffende een stop op gedwongen terugkeer.

Verzoeker benadrukt tot slot dat er zich *in casu* werkelijk een probleem van verwestering, minstens gepercipieerde verwestering, voordoet en stelt dat een terugkeer naar Afghanistan voor hem eenvoudigweg ondenkbaar is, gezien het risico om als verwesterd te worden geïdentificeerd en dus het risico te worden vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet wel degelijk bestaat.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees

Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. Landeninformatie

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat er in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met alle relevante feiten en landeninformatie en dat verweerder op geen enkele manier actief heeft bijgedragen aan het verzamelen van complete, relevante, actuele en accurate informatie in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen. Hij verwijst naar de UNHCR *Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan* van februari 2022, die, zo stelt hij, nog steeds actueel en ongewijzigd is omdat het sindsdien geen nieuwe richtlijnen meer gepubliceerd heeft. Hij stelt dat UNHCR er in dit rapport op wijst dat het omwille van een gebrek aan voldoende informatie momenteel nog steeds niet mogelijk is om alomvattende richtlijnen te geven over de nood aan internationale bescherming van Afghanen die Afghanistan ontvlucht zijn, dat hoewel UNHCR van mening is dat het in veel gevallen wel mogelijk is om een nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag vast te stellen, het omgekeerde niet geldt, dat het volgens UNHCR niet mogelijk is om met de vereiste mate van zekerheid vast te stellen dat er geen nood zou zijn aan internationale bescherming, dat het daarom in februari 2022 opriep om beslissingen inzake asiendossiers op te schorten als er geen nood aan bescherming kan worden vastgesteld, dat UNHCR meent dat de opschorting minstens van kracht moet blijven tot de situatie in Afghanistan gestabiliseerd is en er betrouwbare informatie over de veiligheids- en mensenrechtensituatie beschikbaar is om een volledige beoordeling te kunnen maken van de nood aan internationale bescherming, dat UNHCR benadrukt dat de situatie in Afghanistan sinds de overname door de Taliban in grote mate gekenmerkt wordt door onzekerheid, willekeur en een ernstig gebrek aan respect voor de rechtstaat, dat UNHCR, gebaseerd op de tot dusver beschikbare informatie over ernstige grootschalige mensenrechtenschendingen, zich bezorgd uitdrukt over de recente ontwikkelingen, die net tot een toename van de nood aan internationale bescherming zouden kunnen leiden.

Verzoeker klaagt in zijn tweede aanvullende nota van 22 maart 2024 een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. Hij stelt dat de thans bestreden beslissing zich baseert op verschillende rapporten, waarvan het meest recente dateert van september 2022, dus van meer dan één jaar geleden, om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen, wat niet kan worden beschouwd als voldoende actueel. Verzoeker wijst op drie recentere rapporten (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023; UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023 en CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023) die het CGVS bij zijn aanvullende nota voegt en meent dat deze rapporten weinig tot geen meldingen maken over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Voorts stelt verzoeker dat het bekomen van objectieve informatie problematisch blijft, nu journalisten in uiterst moeilijke omstandigheden dienen te werken en dat UNAMA zo onder meer rapporteert dat verslaggeving tegen de *de facto*-autoriteiten één jaar gevangenisstraf oplevert.

De Raad wijst er vooreerst op dat het CGVS bij aanvullende nota van 15 maart 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts betwist de Raad niet dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Zo blijkt er dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Ook de rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de Taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen en controleren van informatie over Afghanistan. Doch blijkt duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven zowel gebruik gemaakt van informatie afkomstig van gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan

vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022.

De Raad houdt in zijn beoordeling rekening met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

De Raad merkt ook nog op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Het verzoek van verzoeker wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door verzoeker zelf. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als verweerder een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in het voorliggende verzoekschrift en zijn aanvullende nota neergelegd ter terechtzitting tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in het land en regio van herkomst van verzoeker en om tot een oordeel te komen omtrent de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.6. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 57/1, §3 en §4 van de Vreemdelingenwet door verweerder zou zijn geschonden. Nog daargelaten de vaststelling dat artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag geen directe werking heeft, geeft verzoeker tevens niet concreet aan waaruit de schending van dit artikel zou bestaan.

Deze onderdelen van het enig middel zijn daarom onontvankelijk.

4.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omdat hij het huwelijksaanzoek van een talib, A., aan zijn zus weigerde, waarna de familieleden van A. dreigden dat ze nooit zouden toelaten dat verzoekers zus met iemand anders trouwt, verzoeker nadien het huwelijksaanzoek van T. aan zijn zus

accepteerde, T. vervolgens door de familieleden van A. werd gedood en de taliban meermaals naar verzoekers huis kwamen om hem te zoeken.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas omdat:

“Vooreerst kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over de aanleiding van uw persoonlijke problemen met de Taliban, namelijk de weigering van het huwelijksaanzoek van A. (...). Zo zijn uw verklaringen op het CGVS over de manier waarop u erachter kwam dat A. (...) bij de Taliban zat, strijdig met uw eerdere verklaringen daarover op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Op de DVZ had u immers het volgende gezegd over A. (...), de broer van H. (...): “Hij wilde met mijn zus trouwen, met S. (...). Maar toen wist ik nog niet dat hij een Talib was. Toen we dan gingen zoeken en rondvragen wie hij was, wat voor een persoon hij was, zijn we er achter gekomen dat hij een Talib was” (CGVS Vragenlijst, vraag 5). Op het CGVS echter verklaart u dat op het moment dat H. (...) bij u thuis het huwelijksaanzoek kwam bespreken, iemand u een foto of video van A. (...) toonde (CGVS, p. 11) en u verklaart: “Toen ik die persoon zag heb ik hem herkend. Zijn naam was A. (...)” (CGVS, p. 11). Daaruit blijkt dus dat u niet ging “zoeken en rondvragen” wie A. (...) was, maar dat u hem te zien kreeg op een foto bij u thuis tijdens het aanzoek. Daarnaast verklaart u dat u A. (...) voor het aanzoek al eens had gezien in de markt van Dango en tijdens gevechten tussen de Taliban en Daesh op Morga top (CGVS, p. 15). Die verklaring gaat dan weer lijnrecht in tegen uw verklaring op de DVZ dat u nog niet wist dat A. (...) een Talib was wanneer hij uw zus een huwelijksaanzoek deed. Aangezien het huwelijksaanzoek van A. (...) aan uw zus S. (...) de grondoorzaak is voor uw problemen met de Taliban, kan er verwacht worden dat u er eenduidige verklaringen over kan bieden. Dat u daar niet in slaagt, ondermijnt reeds de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging door de Taliban. U legt foto's van A. (...) en andere talibanleden neer (zie administratief dossier, groene map, document 6), maar verklaart dat die foto's niets met uw persoonlijke problemen te maken hebben (CGVS, p. 14). Uit die foto's kan dan ook niet worden afgeleid dat de personen die erop afgebeeld staan, iets te maken hebben met uw verklaarde asielmotieven. Zodoende zijn die foto's van A. (...) en andere talibanleden niet bij machte om de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw verklaringen om te buigen.

Verder legt u onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen af over de gebeurtenissen na het weigeren van het huwelijksaanzoek van A. (...) en na de acceptatie van het huwelijksaanzoek van T. (...). Zo stelt u dat u H. (...) of A. (...) na die weigering niet meer hebt gezien (CGVS, p. 17). Het CGVS merkt daarbij op dat het reeds onaannemelijk is dat een familie van talibanleden, in een regio gecontroleerd door de Taliban (CGVS, p. 9), geen verdere druk zet op u en uw familie om uw zus S. (...) toch met A. (...) te laten trouwen. Over de Taliban in uw dorp had u bovendien zelf verklaard: “Mensen die niet luisterden werden gewoon gedood, ze hadden daar heel veel macht” (CGVS, p. 10). Het feit dat een actor als de Taliban zich laat tegenhouden door een simpele weigering, is nauwelijks aannemelijk te noemen. Daarnaast vertonen uw verklaringen over uw risicobesef en de door u getroffen voorzorgsmaatregelen na de weigering van het eerste aanzoek, verschillende tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden. Na de weigering van het verzoek verklaart u geen voorzorgsmaatregelen te hebben genomen (CGVS, p. 17). Evenmin namen u of uw familie enige voorzorgsmaatregelen na de acceptatie van het aanzoek van T. (...): “zo ver hadden we echt niet gedacht, we hadden echt niet gedacht dat die mensen zomaar mensen zouden komen vermoorden” (CGVS, p. 18). Die verklaring valt echter allesbehalve te rijmen met uw verklaringen over de niet mis te verstane bewoordingen van H. (...) na uw weigering van het eerste huwelijksaanzoek: “Het is beter dat u dit wel accepteert. Anders zou je zus nooit met een andere jongen kunnen slapen” (CGVS, p. 16). Over de reactie van de familie van A. (...) na uw weigering van zijn huwelijksaanzoek zei u bovendien: “Ze zijn heel kwaad geworden en zeiden, we zullen wel zien” (CGVS, p. 16). Wetende dat die uitspraken komen van talibanleden, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u de ernst van de situatie onderkent.

Bovendien is uw verklaring dat u niet had verwacht dat die mensen jullie zouden komen vermoorden, strijdig met uw verklaring dat u bang was geworden na de weigering van het eerste aanzoek en dat jullie zeiden: “kijk door zo'n soort dingen kunnen we ook in de problemen komen. Hopelijk laten ze ons met rust” (CGVS, p. 16). De tegenstrijdigheden in uw verklaringen aangaande uw risico-inschatting ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog meer. Wanneer u verder wordt gevraagd of het bekend was in uw regio dat het aanzoek van T. (...) was geaccepteerd, verklaart u aanvankelijk: “Nee, niet alle mensen waren op de hoogte” (CGVS, p. 18) en “we hebben dat gewoon geregeld, we wilden geen reclame maken ofzo” (CGVS, p. 18). U zegt dat alleen uw familie, de familie van T. (...) en zijn kennissen op de hoogte waren: “ik had het zelf niet tegen andere mensen verteld” (CGVS, p. 18). Gevraagd hoe de familie van A. (...) te weten was gekomen dat het aanzoek aanvaard was, stelt u dat het gezin van T. (...) het had doorverteld en dat ze het zo hadden gehoord (CGVS, p. 19). U had de familie van T. (...) niet gevraagd om de acceptatie verborgen te houden

omdat ze dan zouden weigeren T. (...) met uw zus te laten trouwen (CGVS, p. 19). De negatieve gevolgen van een eventuele weigering van T. (...) om nog met uw zus te trouwen, verbleken echter bij de vervolging door de Taliban, waardoor die uitklaring aan aannemelijkheid inboet. Bovendien blijkt later dat uw buur R. (...) – die geen familie is (CGVS, p. 22) – ook aanwezig was bij de acceptatie van het huwelijksaanzoek van T. (...) (CGVS, p. 22), wat indruist tegen uw eerdere verklaring dat u het zelf niet tegen andere mensen had verteld en alleen uw familie ervan wist (CGVS, p. 18). U had R. (...) ook evenmin gevraagd de acceptatie van het aanzoek verborgen te houden want u had “echt niet verwacht zoiets mee te maken” (CGVS, p. 22). Uw verklaringen over de beperkte voorzorgsmaatregel die u zelf had genomen, namelijk het zelf niet doorvertellen, verliezen zodoende ook hun geloofwaardigheid. Bovenstaande onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden zetten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas sterk op de helling.

In verband met de aanvaarding van het huwelijksaanzoek van T. (...) legt u bovendien een foto neer (zie administratief dossier, groene map, document 3). Die foto kan slechts aantonen dat er een dergelijk aanzoek was, maar zegt verder niets over de door u verklaarde vervolgingsfeiten als gevolg daarvan, waarop u uw vrees voor vervolging op baseert. Omwille van bovenstaande onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden wordt de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees voor vervolging verder ondergraven.

De geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtmotieven wordt eveneens tenietgedaan door de onaannemelijke verklaringen die u aflegt over de bezoeken van de Taliban aan uw familie voor en na de moord op T. (...). Zo verklaart u dat de Taliban – H. (...) en een paar andere (CGVS, p. 19) – de dag voor de dood van T. (...) naar uw huis zijn gekomen, toen u reeds in Jalalabad was (CGVS, p. 12). Na de dood van T. (...) kwamen de Taliban opnieuw om naar u te vragen (CGVS, p. 12) en een half uur daarna hoorde uw familie dat T. (...) gedood was (CGVS, p. 21). U stelt dat uw vrouw u pas belde na het tweede bezoek van de Taliban en dat ze u toen vertelde dat ze de dag ervoor ook waren langsgekomen om naar u te vragen (CGVS, p. 20). Gevraagd om welke reden ze u niet meteen had gebeld na het eerste bezoek, antwoordt u dat de Taliban toen gewoon hadden gevraagd waar u was en terug waren vertrokken: “dus misschien wilden ze iets met mij bespreken” (CGVS, p. 20). Uit uw verklaringen blijkt dat uw familie een zeer beperkt risico-besef aan de dag legde, dat niet te rijmen valt met uw eerdere verklaring dat jullie na de weigering dachten zo ook in de problemen te kunnen komen (CGVS, p. 16). Geconfronteerd met het feit dat het over een bezoek van H. (...) ging met wie u problemen had en die had gezegd dat S. (...) nooit met iemand anders zou mogen trouwen, stelt u slechts dat jullie toen echt niet door hadden dat ze zo ver zouden gaan en iemand zouden vermoorden (CGVS, p. 20). Geconfronteerd met het feit dat u eerder had verteld over iemand die iets had geweigerd aan de Taliban en daarom gedood was (CGVS, p. 10) en dat u nu ook iets had geweigerd en zo dus ook in de problemen zou kunnen komen, herhaalt u dat u niet zo ver had nagedacht (CGVS, p. 20). Uw verklaringen die getuigen van een uiterst beperkt risicobesef van zowel u als uw familie zijn onaannemelijk en tasten de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aan.

In verband met de dood van T. (...) legt u drie foto's van hem neer, waaronder één van zijn lichaam tijdens de begrafenis (zie administratief dossier, groene map, document 4). Uit de foto van het lichaam valt niet op te maken dat het om dezelfde persoon gaat als degene die op de twee andere foto's te zien is. Bovendien zeggen die foto's niets over de omstandigheden waarin die persoon om het leven zou gekomen zijn. Zodoende zijn ze niet bij machte uw verklaarde vrees voor vervolging te ondersteunen of de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid om te buigen.

Voorts kunnen ook uw verklaringen over vervolgingsfeiten na uw vertrek allerm minst overtuigen. Bij het bespreken van de door u voorgelegde documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming, werpt u plots op dat de Taliban ook de neef van T. (...), Z. (...), hebben gedood, ongeveer vijf à zes maanden na uw interview op de DVZ (CGVS, p. 13). Z. (...) werd gedood door H. (...) en zijn gezinsleden omdat er een vijandschap was ontstaan tussen de families van T. (...) en H. (...) (CGVS, p. 22). Gevraagd wat Z. (...) en zijn vader precies hadden gedaan tot aan de dood van Z. (...), verklaart u dat ze naar Sheikh Misri waren vertrokken, op ongeveer dertig of veertig minuten rijden van uw dorp Makikheil (CGVS, p. 22). Wanneer u wordt gevraagd hoe lang ze daar dan bleven wonen, verklaart u uitdrukkelijk: “ze zijn nog steeds daar, de jongen is gedood” (CGVS, p. 22), wat betekent dat de vader van Z. (...) nog in Sheikh Misri woont. Daarnaast verklaart u dat Z. (...) in Sheikh Misri zelf werd gedood (CGVS, p. 23). Gevraagd hoe het komt dat de Taliban nooit naar de vader van Z. (...) zijn gegaan, stelt u aanvankelijk vaagweg: “Misschien was hij voorzichtig, ondergedoken ofzo, ik weet het niet” (CGVS, p. 23). Wanneer u vervolgens wordt geconfronteerd met het feit dat de Taliban nu alle macht hebben in Afghanistan en wordt gevraagd hoe de vader van Z. (...) dan uit hun vizier kan blijven, verklaart u dat de vader van Z. (...) ergens ondergedoken leeft in Afghanistan en niet meer in de regio is (CGVS, p. 23): “Niemand is op de hoogte waar hij precies is” (CGVS, p. 23). Die verklaringen gaan echter lijnrecht in tegen uw eerdere verklaringen dat de vader van Z. (...) nog steeds in Sheikh Misri woont (CGVS, p. 22). Daarmee geconfronteerd stelt u dat er dan een misverstand was aangezien de moeder en zus van Z. (...) nog steeds in Sheikh Misri wonen, maar dat de vader ondergedoken leeft en er niet meer is (CGVS, p. 23). Het feit dat u eerder had gezegd dat de vader van Z. (...) er “misschien” niet meer is en ondergedoken leeft en dat u het niet weet (CGVS, p. 23), en nu wel met zekerheid schijnt te weten dat hij ondergedoken leeft (CGVS, p. 23), doet sterk vermoeden dat het hier om een ad hoc uitklaring gaat, wat de aannemelijkheid en geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aantast. In verband met de dood van Z. (...) legt u eveneens foto's van hem en van zijn lichaam tijdens de begrafenis neer (zie administratief dossier, groene map, document 5). Die foto's zijn echter niet bij machte om vast te stellen dat het telkens over

dezelfde persoon gaat, noch om inzicht te bieden in de omstandigheden van de voorgehouden dood van Z. (...). Zodoende kunnen ook deze de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen. Omwille van het bovenstaande kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de vervolgingsfeiten na uw vertrek, wat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder op de helling zet.

Ten slotte verklaarde u op de DVZ dat uw vader vijanden had in Afghanistan, maar dat dat helemaal geen rol had gespeeld na zijn dood (CGVS, Vragenlijst, vraag 7b). Gevraagd hoe uw vader gestorven is, stelt u dat hij in het verleden een soort vijandschap had en daardoor gestorven is (CGVS, p. 5). U kan slechts zeggen dat het over landbouwgronden ging (CGVS, p. 5) en zegt dat u de mensen met wie hij problemen had zelf niet kende (CGVS, p. 5). Uw vader had geen problemen met de Taliban (CGVS, p. 5) en u verklaart dat u niet uit Afghanistan bent vertrokken omwille van zijn eerdere problemen (CGVS, p. 5). Uit de eerdere problemen van uw vader in Afghanistan, kan dus evenmin een vrees voor vervolging in uw hoofde worden vastgesteld.

De overige documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopie van de taskara van uw vader (zie administratief dossier, groene map, document 1) toont hoogstens diens nationaliteit, herkomst en identiteit aan en die worden hier niet betwist door het CGVS. De foto's van uw werk in de kalksteenmijn (zie administratief dossier, groene map, document 2) tonen slechts aan dat u dat werk hebt uitgevoerd, wat evenmin betwist wordt door het CGVS."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.7.1.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat door het louter volharden in zijn vluchtrelaas, het bevestigen van zijn verklaringen en het tegenspreken van de appreciatie en de gevolgtrekkingen door de adjunct-commissaris verzoeker de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing niet ontkracht, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk maakt.

4.7.1.4. Verzoeker meent dat verweerder zijn verklaringen op te subjectieve wijze heeft beoordeeld, zonder rekening te houden met zijn ongeschoolde profiel en zijn afkomst uit een ongeschoolde landbouwers- en herdersfamilie die in zeer rurale gebieden van Afghanistan verblijft, dat dit nochtans duidelijk blijkt uit zijn verklaringen, dat hij zelf werkzaam was in de kalksteenmijnen en eveneens een landbouwer was, dat gelet op zijn ongeschoolde profiel en zijn afkomst uit een zeer ruraal gebied in Afghanistan, de lat *in casu* veel te hoog werd gelegd en er onrealistische verwachtingen tentoon werden gesteld door verweerder.

Met zijn betoog toont verzoeker geenszins *in concreto* aan dat, en op welke wijze, zijn profiel van ongeschoolde, zijn afkomst uit een ongeschoolde landbouwers- en herdersfamilie die in zeer rurale gebieden van Afghanistan verblijft of zijn tewerkstelling in kalksteenmijnen en als landbouwer van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing. Hij werpt met zijn betoog dan ook geen ander licht op de motieven van de bestreden beslissing.

Verzoeker laat ter gelegenheid van zijn verzoekschrift ook na concreet te duiden en te staven waarom uit het feit dat hij ongeschoold is en afkomstig is uit een ongeschoolde landbouwers- en herdersfamilie die in zeer rurale gebieden van Afghanistan verblijft, dat hij zelf werkzaam was in de kalksteenmijnen en eveneens een landbouwer was, volgt dat er minder hoge verwachtingen aan hem moeten worden gesteld. Verzoeker verduidelijkt geenszins dat hij door het feit dat hij ongeschoold is, omwille van zijn afkomst of door zijn tewerkstelling in kalksteenmijnen en als landbouwer, niet in staat zou zijn om op een normale wijze een persoonlijk onderhoud te ondergaan en/of om zijn vluchtrelaas aan de hand van coherente, doorleefde, gedetailleerde en aannemelijke verklaringen uiteen te zetten. Van verzoeker, een volwassen persoon, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze, gedetailleerde wijze kan weergeven. Hierbij kan nog aangestipt worden dat het loutere feit dat een persoon ongeschoold is, op zichzelf niet aangeeft dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate*, 26 August 2020, p. 89). Ook wanneer een verzoeker ongeschoold is en afkomstig is van een ongeschoolde landbouwers- en herdersfamilie die in zeer rurale gebieden van Afghanistan verblijft en tevens zelf werkzaam was in kalksteenmijnen en als

landbouwer, kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij nauwkeurige en coherente verklaringen kan afleggen over belangrijke gebeurtenissen, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan hebben.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet concreet aantoont dat verweerder de lat *in casu* veel te hoog heeft gelegd. Noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onrealistische verwachtingen werden gesteld.

Waar verzoeker stelt dat verweerder evenmin voldoende rekening heeft gehouden met de cultureel sterk verschillende achtergrond en de rurale realiteit waarbinnen zijn leven zich in Afghanistan afspeelde, met andere standaarden, verwachtingspatronen en naar westerse normen meer onverwachte en onvoorspelbare twisten en aflopen van bepaalde gebeurtenissen, die niet altijd eenvoudig vanuit een westers imperatief cultureel denken verklaard of begrepen kunnen worden, laat hij na enige concrete toelichting aan te reiken over dergelijke andere 'standaarden', 'verwachtingspatronen' en de 'naar westerse normen meer onverwachte en onvoorspelbare twisten en aflopen van bepaalde gebeurtenissen, die niet altijd eenvoudig vanuit een westers imperatief cultureel denken verklaard of begrepen kunnen worden'. Evenmin concretiseert hij waar en/op welke wijze geen of onvoldoende rekening werd gehouden met deze 'cultureel sterk verschillende achtergrond' en 'rurale realiteit' waarbinnen zijn leven zich in Afghanistan afspeelde, en hoe dit op de motieven van de bestreden beslissing een ander licht zou kunnen werpen.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat verweerder zijn verklaringen op te subjectieve wijze heeft beoordeeld, benadrukt de Raad dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat de adjunct-commissaris bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.7.1.5. Verzoeker betoogt dat verweerder zijn relaas onvoldoende heeft getoetst aan de beschikbare informatie over de Pashtun-tradities, die nochtans zijn verklaringen bevestigt, dat zijn relaas een typische illustratie van de Pashtunwali, de erecode van de Pashtuns, vormt, dat hij ook zelf verwees naar deze erekwestie, waar verweerder echter onvoldoende op inging, dat dit ook blijkt uit de notities van de Protection Officer zelf, die verkeerdelijk meegestuurd werden bij het verzenden van de kopie van de notities van het interview naar hem, dat gelet op het belang van de erekwestie in de Pashtun-traditie, zijn raadvrouw aandrang op dit punt op het einde van het persoonlijk onderhoud, dat nochtans dient vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing geen informatie bevat over deze kwestie, terwijl verzoekers relaas hier volledig op gebaseerd is, dat op geen enkel moment zijn verklaringen werden getoetst aan de algemene informatie die hierover beschikbaar is, waardoor de beoordeling van zijn relaas door verweerder volledig subjectief is, dat uit de algemene informatie blijkt dat Pashtuns niet kunnen leven zonder hun eer, dat moeders, dochters, zussen en echtgenotes absoluut zuiver moeten zijn en een uitstekende reputatie moeten hebben, wat ook de eer van de man verzekert, dat deze informatie perfect de gebeurtenissen die zich in zijn leven hebben afgespeeld weerspiegelt, waarbij de reputatie van zijn zus S. geschaad werd, waardoor zij op dit moment een zeer moeilijk leven leidt, dat ook de gevolgen van een schending van de eer – zoals gebeurd is in zijn geval, aangezien hij het huwelijksaanzoek van een talib geweigerd heeft – zeer ernstig zijn, waarna verzoeker een passage citeert uit *"Doing Pashto Pashtunwali as the ideal of honourable behaviour and tribal life among the Pashtuns"* van het Afghanistan Analysts Network van maart 2011 en stelt dat bovenstaande informatie zijn relaas bevestigt, dat toen het huwelijksaanzoek van T. aanvaard werd terwijl dat van A, een talib, geweigerd werd, er een aanslag plaatsvond op T. omdat hij de eer van A. had aangetast, dat ook hij zelf werd gezocht door de taliban omdat hij zijn zus aan iemand anders had gegeven in plaats van aan A., wat ook een aantasting van de eer van A. uitmaakte.

De Raad merkt vooreerst op dat niet wordt getwijfeld aan het belang van eer voor Pashtuns noch aan het feit dat het schenden van iemands eer kan leiden tot reputatieschade en zeer ernstige gevolgen kan hebben.

Verder kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat hij zelf verwees naar een erekwestie. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker op het CGVS blijkt immers dat verzoeker verklaarde dat H. eerst met hem had afgesproken dat zijn zus met A. mocht trouwen, dat het tegen H.'s eer is als hij zich later terugtrekt en weigert, dat het in hun traditie bij de Pashtun om eer gaat, dat zijn zus in contact is geweest met een andere jongen en A. nooit met haar zou trouwen, dat wat A. en zijn familie nu willen, mensen vermoorden is die met zijn zus willen trouwen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 16, 24).

In de bestreden beslissing wordt echter op goede gronden gesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de aanleiding van zijn persoonlijke problemen met de taliban, namelijk de weigering van het huwelijksaanzoek van A., dat hij onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen aflegt over de gebeurtenissen na het weigeren van het huwelijksaanzoek van A. en na de acceptatie van het

huwelijksaanzoek van T., dat zijn verklaringen over zijn risicobesef en de door hem getroffen voorzorgsmaatregelen na de weigering van het eerste aanzoek verschillende tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden vertonen, dat hij onaannemelijke verklaringen aflegt over de bezoeken van de taliban aan zijn familie voor en na de moord op T. en dat zijn verklaringen over vervolgingsfeiten na zijn vertrek ook allerminst kunnen overtuigen, en wordt besloten dat verzoekers relaas (over voornoemde erekwestie) ongeloofwaardig wordt geacht omwille van onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties. Verzoeker slaagt er, gelet op hetgeen voorafgaat en hetgeen wat volgt, niet in om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of er een ander licht op te werpen.

Nu verzoekers relaas over de (vermeende) erekwestie met A. en H. op zichzelf niet geloofwaardig wordt geacht, toont verzoeker niet aan waarom de bestreden beslissing algemene informatie over de erekwestie in de Pashtun-traditie diende te bevatten of waarom verweerder verzoekers relaas in de bestreden beslissing moest aftoetsen aan de beschikbare informatie over de Pashtun-tradities. Hij toont niet aan dat zijn verklaringen over de (vermeende) erekwestie met A. en H., die ongeloofwaardig worden geacht, alsnog geloofwaardig zouden zijn gelet op de algemene informatie die hij in zijn verzoekschrift verschaft, minstens verduidelijkt hij niet welke van de motieven van de bestreden beslissing niet kunnen standhouden gelet op de algemene informatie over de erekwestie in de Pashtun-traditie. Het loutere feit dat er in de Pashtun-traditie veel belang wordt gehecht aan erekwesties maakt immers nog niet dat het geloofwaardig is dat een dergelijke erekwestie zich in verzoekers geval heeft voorgedaan. Waar verzoeker stelt dat ook uit de notities van de Protection Officer blijkt dat verweerder onvoldoende op de erekwestie inging, kan de Raad slechts vaststellen dat uit de notities van de Protection Officer, waarvan verzoeker een passage in zijn verzoekschrift herneemt, slechts blijkt dat de Protection Officer in kwestie meent dat hijzelf "misschien" te weinig heeft gevraagd over de erekwestie, doch niet dat verweerder in de bestreden beslissing onvoldoende inging op de voorgehouden erekwestie. Verzoeker verduidelijkt bovendien ook geenszins welke verdere informatie hij nog had wensen naar voren te brengen die een ander licht had kunnen werpen op zijn verklaringen over de vermeende erekwestie.

Wat betreft het betoog van verzoeker dat de beoordeling van zijn relaas door verweerder volledig subjectief is, stelt de Raad opnieuw vast dat verzoeker, mede gelet op het voorgaande, geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat de adjunct-commissaris bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verder beperkt verzoeker zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Hij slaagt er op die manier niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of er een ander licht op te werpen.

4.7.1.6. Wat het motief betreft dat het onaannemelijk is dat een familie van talibanleden in een regio gecontroleerd door de taliban geen verdere druk zet op verzoeker en zijn familie om zijn zus S. toch met A. te laten trouwen, stelt verzoeker dat de taliban op dat moment nog steeds dachten dat het huwelijk toch zou plaatsvinden, dat de problemen zich pas voordeden op het moment dat het huwelijksaanzoek van T. werd aanvaard, waarna de taliban op de hoogte waren van de definitieve weigering om het huwelijk tussen A. en S. te voltrekken, dat dit, in tegenstelling tot wat verweerder beweert, wel degelijk aannemelijk is.

Verzoekers betoog dat de taliban na de weigering van het huwelijksaanzoek nog steeds dachten dat het huwelijk toch zou plaatsvinden strookt niet met zijn eerdere verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, waar hij stelde: *"Ik ben naar binnen geweest en zei, sorry, we kunnen geen familie worden, het aanzoek kunnen we niet accepteren, en ze begonnen me te pushen om toch alles te accepteren en toch familie te worden. Ik zei, ik kan zoiets niet doen, ik kan het niet aanvaarden. Dus dan zijn ze erg boos geworden en die persoon vertelde, kijk, je weigert om zoiets voor ons te regelen, maar je zus zal nooit met een andere man kunnen slapen, dat zullen we niet toelaten."* (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 12). Immers blijkt uit deze verklaring dat de talibs begrepen dat het aanzoek geweigerd werd, waarna ze bedreigingen uiten. Ook ter gelegenheid van zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota's licht verzoeker niet toe waarom de taliban, nadat hij het huwelijksaanzoek van zijn zus had geweigerd, alsnog dachten dat het huwelijk zou plaatsvinden. Verzoeker slaagt er met zijn betoog dan ook niet in om voornoemd motief van de bestreden beslissing te weerleggen of er een ander licht op te werpen. Zelfs in de hypothese dat A. en de taliban pas bij het aanvaarden van het huwelijksaanzoek van T. begrepen hadden dat het ging om een definitieve weigering van het aanzoek van A., en aldus in de hypothese dat A. en de taliban tot op dat moment toch nog, niettegenstaande het huwelijksaanzoek van A. reeds geweigerd werd door verzoeker, een aanvaarding verwachtten, blijft de vaststelling staan dat het feit dat een familie van talibanleden, in een regio gecontroleerd door de taliban, geen verdere druk zet op verzoeker en zijn familie om zijn zus S. toch met A.

te laten trouwen, onaannemelijk is, zeker gelet op het feit dat er twee maanden verliepen van de weigering van het huwelijksaanzoek van A. tot het huwelijk met T. geregeld werd (persoonlijk onderhoud CVGS, p. 17).

4.7.1.7. Verzoeker stelt dat waar verweerder meent dat hij zich beter had moeten informeren over T. vooraleer hij zijn huwelijksaanzoek zou aanvaarden, verweerder voorbij gaat aan zijn verklaringen volgens dewelke T. een bekende taxichauffeur was, waardoor algemeen geweten was dat hij geen banden had met de taliban, dat hetzelfde geldt voor A.G., van wie het ook algemeen geweten was dat hij geen banden had met de taliban. De Raad wijst erop dat hij de motieven in de bestreden beslissing aangaande de verklaringen over de acceptatie van het huwelijksaanzoek van T. en over de houding van A.G. ten opzichte van de taliban overtuigend acht. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.7.1.2. zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat geen geloof kan worden gehecht aan het relaas van verzoeker en dat hij zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoekers betoog inzake deze overtuigende motieven werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

4.7.1.8. Waar verzoeker betoogt dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de algemene Afghaanse context, waarin de gebeurtenissen die hij aanhaalt wel degelijk aannemelijk zijn en overeenstemmen met de algemeen beschikbare informatie, laat hij na de algemene Afghaanse context concreet toe te lichten. Evenmin concretiseert hij waar en op welke wijze geen of onvoldoende rekening werd gehouden met de algemene Afghaanse context, en hoe het afdoende in rekening nemen van de Afghaanse context op de motieven van de bestreden beslissing een ander licht zou kunnen werpen.

Er wordt overigens ook niet betwist dat bepaalde door verzoeker geschetste 'gebeurtenissen' zich zouden kunnen voordoen in de algemene Afghaanse context. In de thans bestreden beslissing wordt echter geconcludeerd dat het niet geloofwaardig is dat de door verzoeker geschetste 'gebeurtenissen' zich in zijn geval hebben voorgedaan. Met zijn algemeen betoog slaagt hij er niet in om een ander licht te werpen op deze conclusie.

4.7.1.9. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

4.7.1.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.7.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa*

Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting — wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*,

augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van

Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een geprononceerde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.7.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

"In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

Het komt dus aan verzoeker toe om de elementen die in zijn hoofd spelen en die zouden kunnen wijzen op een eventuele (gepercipieerde) verwestering *in concreto* aannemelijk te maken. Verzoeker laat dit echter volledig na, zowel in het verzoekschrift als in zijn aanvullende nota's, terwijl dit hem reeds duidelijk werd gemaakt in de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat van verweerder moet verwacht worden dat hij uit eigen beweging een onderzoek voert naar het concrete leven van een Afghaanse verzoeker in België, om uit te kunnen maken of hij in die mate verwesterd is dat hij niet zonder risico zou kunnen terugkeren. Verzoeker betoogt dat hij Afghanistan heeft verlaten voor de machtsovername van de taliban, dat hij nooit de huidige situatie in Afghanistan heeft meegemaakt en bijgevolg niet de mogelijkheid zou hebben om 'het spel te spelen', dat verweerder hierover *in casu* geen enkele vraag heeft gesteld, terwijl dit nochtans een belangrijk element is in Afghaanse dossiers dat wel degelijk een vrees voor vervolging kan rechtvaardigen en dat het dan ook aan verweerder, conform de zorgvuldigheidsplicht die op hem rust, was om dit onderwerp aan te kaarten.

Het gegeven dat verzoeker geen specifieke vragen werden gesteld hieromtrent ontnam hem geenszins de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen bij de beoordeling in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Immers kan verzoeker dit ook nog bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. Hierbij dient benadrukt te worden dat de Raad ertoe gehouden is een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de

vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, §1, tweede lid, 1° en 39/76, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleefde die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet). De Raad wijst erop dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft gehad om in zijn verzoekschrift, bij aanvullende nota of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie en om elementen die zouden kunnen wijzen op een (toegeschreven) verwestering aan te reiken. De elementen die verzoeker aangebracht heeft, worden in een *ex nunc*-onderzoek door de Raad onderzocht, zoals blijkt uit wat volgt.

4.7.2.3. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2019, dus reeds 4 jaar geleden, dat het eveneens vaststaat dat hij intussen meer dan twee jaar geleden aankwam in België en een verzoek om internationale bescherming indiende, dat dit dan ook leidt tot de conclusie dat hij reeds drie jaar geen voeling meer heeft met de Afghaanse maatschappij en dat hij jarenlang in aanraking is gekomen met volledig verschillende culturen en gebruiken, dat hij geen enkele recente ervaring heeft met de traditionele Afghaanse manier van leven, laat staan met degene die nu opgelegd wordt op basis van een uiterst islamitische interpretatie door de taliban, waarbij individuele vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van zijn leven in Europa, onbestaande en volledig illusoir geworden zijn, dat hij zeer gehecht is aan de vrijheid die hij geniet in België, dat hij de laatste jaren is opgegroeid met deze vrijheid, waardoor een terugkeer naar het extreem restrictieve beleid van de taliban ondenkbaar zou zijn voor hem, dat hij zich onmogelijk, of alleszins zeer moeilijk, zou kunnen houden aan de strikte regels die in de Afghaanse samenleving worden opgelegd, aangezien hij de drie laatste jaren een volledig verschillende aanpak heeft gekend, dat hij verwacht van anderen dat zij zijn vrijheid zouden respecteren en zich zeer moeilijk zal kunnen vinden in de autoritaire houding van de taliban, waardoor hij meteen als verwesterd beschouwd zal worden, ook al zou hij zijn best doen om de nieuw aangeleerde waarden en verwachtingen te verbergen, dat omwille van zijn vierjarig verblijf buiten Afghanistan, de link tussen hem en de Afghaanse samenleving sterk verzwakt is, waardoor hij nog minder voeling heeft met de nieuwe tradities en gedragsregels na de machtsovername dan iemand die recenter uit Afghanistan vertrokken zou zijn, dat doorheen de jaren zijn band met de Belgische en westerse waarden en tradities exponentieel gegroeid is, in tegenstelling tot zijn band met de Afghaanse waarden en tradities, dat zijn rurale afkomst uit plattelandsgebied, gelegen in de provincie Nangarhar, niet betwist wordt, dat in dergelijke rurale omgeving de traditionele waarden, normen en tradities nog een grotere rol spelen, waardoor zijn mogelijkheid 'to play the game' nog beperkter is omwille van zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan. Hij verwijst, voor wat betreft zijn provincie van herkomst, Nangarhar, naar de redenering van de Raad in zijn arrest nr. 281 361 van 5 januari 2023 en stelt dat de risico-verhogende factor waarvan sprake is in bovenstaand arrest, zijnde de identificatie door andere gewapende groeperingen zoals ISKP, die sterk aanwezig zijn in de provincie Nangarhar, eveneens van toepassing is op hem, dat op basis van deze concrete en persoonlijke omstandigheden, die cumulatief beoordeeld moeten worden, er redelijkerwijs aangenomen kan worden dat van hem niet verwacht kan worden dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan de huidige regels en sociale voorschriften van de *de facto*-overheid kan aanpassen, dat de kans reëel is dat hij zich, bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de taliban zal kunnen onttrekken en dat hij om deze redenen zal opvallen en in de aandacht zal komen te staan en dat gelet op al deze elementen en risicobepalende omstandigheden, die volgens hem cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, er dan ook moet worden besloten dat er in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar Afghanistan.

In zijn eerste aanvullende nota van 22 maart 2024 benadrukt verzoeker dat hij intussen reeds bijna drie jaar in België verblijft en Afghanistan reeds vijf jaar geleden verlaten heeft. Hij licht toe dat zijn arbeidsovereenkomst, die hij voegt, aantoont dat hij in België tewerkgesteld is, dat deze tewerkstelling hem in de mogelijkheid heeft gesteld om economisch zelfstandig te worden, alsook om in contact te komen met collega's van verschillende achtergronden en zich meer verbonden te voelen met de Belgische maatschappij, dat hij ook nieuwe vaardigheden heeft kunnen leren en zijn werkervaring heeft kunnen opbouwen, dat het gevoegde stuk, bovenop de eerder aangehaalde elementen, aantoont dat hij regelmatig in contact komt met Belgische – westerse – waarden en normen en zich heeft aangepast aan de Belgische maatschappij, dat hij niet enkel heeft ontdekt dat hij als individu over individuele rechten beschikt, maar ook dat hij andermans individuele rechten dient te respecteren, dat hij doorheen zijn relaties en contacten met de Belgische maatschappij zich waarden eigen heeft gemaakt die zijn mentaliteit volledig hebben veranderd.

4.7.2.4. *In casu* dient te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de

sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker zijn vormende jaren heeft doorgebracht in Afghanistan en aldus tot zijn 28 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij in de kalksteenmijnen en op gronden werkte (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels XXX jaar in België verblijft, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De duur van zijn verblijf in België sinds mei 2021, *in casu* drie jaar, is dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, daar hij eerder aangaf dat dat zijn moeder, vrouw, drie kinderen, broer, zussen en zijn maternale oom en diens gezin nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5-6). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker nog één keer om de twee of drie dagen contact heeft met zijn vrouw en schoonbroer (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6) en bij wie hij zich desgevallend kan informeren omtrent de huidige geldende regels en normen. Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker verklaarde soennitisch moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p.). Ook kan vastgesteld worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou

Waar verzoeker stelt dat hij zeer gehecht is aan de vrijheid die hij geniet in België, dat hij de laatste jaren is opgegroeid met deze vrijheid, waardoor een terugkeer naar het extreem restrictieve beleid van de taliban ondenkbaar zou zijn voor hem, dat hij zich onmogelijk, of alleszins zeer moeilijk, zou kunnen houden aan de strikte regels die in de Afghaanse samenleving worden opgelegd, aangezien hij de drie laatste jaren een volledig verschillende aanpak heeft gekend, dat hij verwacht van anderen dat zij zijn vrijheid zouden respecteren en zich zeer moeilijk zal kunnen vinden in de autoritaire houding van de taliban, waardoor hij meteen als verwesterd beschouwd zal worden, ook al zou hij zijn best doen om de nieuw aangeleerde waarden en verwachtingen te verbergen, laat hij na dit betoog *in concreto* uit te werken of hiervan enig stavingstuk bij te brengen.

Verzoeker stelt dat hij in België tewerkgesteld is, dat hij zo nieuwe vaardigheden heeft kunnen leren en zijn werkervaring heeft kunnen opbouwen. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker ter staving van zijn tewerkstelling uitsluitend een niet-ondertekende arbeidsovereenkomst voorlegt, wijst de Raad erop dat een tewerkstelling niet aantoont dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De voorgelegde arbeidsovereenkomst toont immers geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kan zijn tewerkstelling op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Waar verzoeker stelt dat zijn band met de Belgische en westerse waarden en tradities doorheen de jaren exponentieel gegroeid is, dat zijn tewerkstelling hem in de mogelijkheid heeft gesteld om economisch zelfstandig te worden, alsook om in contact te komen met collega's van verschillende achtergronden en zich meer verbonden te voelen met de Belgische maatschappij, dat zijn arbeidsovereenkomst aantoont dat hij regelmatig in contact komt met Belgische – westerse – waarden en normen en zich heeft aangepast aan de Belgische maatschappij, dat hij niet enkel heeft ontdekt dat hij als individu over individuele rechten beschikt, maar ook dat hij andermans individuele rechten dient te respecteren, dat hij doorheen zijn relaties en contacten met de Belgische maatschappij zich waarden eigen heeft gemaakt die zijn mentaliteit volledig hebben veranderd, beperkt hij zich tot blote beweringen die hij op geen enkele wijze staft of onderbouwt. Bovendien toont hij met voornoemd betoog hoogstens aan dat hij zich wil aanpassen aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, doch dit kan niet volstaan om aan te tonen dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat hij zich westerse gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelf niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan plaatselijke gebruiken en normen terug in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd.

De Raad wijst er verder op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn

morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn verblijf van drie jaar in België maakt niet aannemelijk dat zijn levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Verzoeker geeft, behalve zijn verwijzing naar zijn verblijf in België en zijn tewerkstelling hier, geen enkele concrete invulling aan zijn zelf ingeroepen verwestering. Hij is aldus niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofd sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden geviséerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijken ook geen concrete elementen op grond waarvan zou kunnen worden besloten dat verzoeker zich door zijn verblijf van drie jaar in België fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade in zijn hoofd zou kunnen worden vastgesteld.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofd sprake is van een gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift dat hij afkomstig is uit een plattelandsgebied, gelegen in de provincie Nangarhar en dat in dergelijke rurale omgeving de traditionele waarden, normen en tradities nog een grotere rol spelen, waardoor zijn mogelijkheid 'to play the game' nog beperkter is omwille van zijn langdurig verblijf buiten Afghanistan, is niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat verzoeker zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. De omstandigheid dat hij afkomstig is uit plattelandsgebied in de provincie Nangarhar, een provincie waar '*Islamic State Khorasan Province*' (hierna: ISKP) een sterke aanwezigheid heeft en ook andere niet-geïdentificeerde gewapende groeperingen aanwezig zijn, is, bij gebrek aan voldoende bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet genoeg om een risico bij terugkeer in zijn hoofd vast te stellen. Waar verzoeker in dit verband verwijst naar arrest nr. 281 361 van de Raad van 5 januari 2023, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog wijst op het repressieve beleid van de taliban en in zijn tweede aanvullende nota van 22 maart 2024 stelt dat ook mannen niet ontsnappen aan lijfstraffen, stipt de Raad aan dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Nangarhar als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de

taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Waar verzoeker in zijn tweede aanvullende nota van 22 maart 2024 een betoog voert omtrent het gebrek aan gegevens met betrekking tot een terugkeer uit het Westen, wijst de Raad er vooreerst op dat dit betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt.

Voorts blijkt uit de aanvullende nota van verweerder van 15 maart 2024 wat volgt:

“De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Reizigers die het land binnenkomen kunnen ondervraagd worden door de de facto autoriteiten. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd. Evenmin worden de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban hebben wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.”

De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker geen daadwerkelijke, noch toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban. Waar verzoeker in zijn tweede aanvullende nota van 22 maart 2024 bemerkt dat de taliban hun controle op verplaatsingen in het land vergroten door meer personeel aan te werven voor het bezetten van checkpoints, verwijst de Raad naar wat hierover hoger werd uiteengezet. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch zijn er concrete indicaties die erop wijzen dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde

informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO “*COI query Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die drie jaar in België is, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the*

scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.7.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, vrouw, drie kinderen, broer, zussen en zijn maternale oom en diens gezin nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk

onderhoud CGVS, p. 5-6). Bovendien merkt de Raad op dat verzoeker nog één keer om de twee of drie dagen contact heeft met zijn vrouw en schoonbroer (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6).

Verder kan de Raad verzoekers betoog niet bijtrekken dat het arrest "*M'bodj*" handelt over een fundamenteel verschillende situatie dan de huidige situatie in Afghanistan. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest "*M'bodj*" *in casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

Verzoeker kan voorts niet worden bijgetreden waar hij meent dat de huidige situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*" van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest "*Sufi en Elmi*", is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in "*Sufi en Elmi*". Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest "*Sufi en Elmi*" nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest "*Sufi en Elmi*" werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker betoogt dat de economisch-financiële sancties, met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, als gevolg van het beleid van de taliban werden opgelegd, dat het ontwrichtend beleid van de taliban zelf overwegend aan de basis van de omvang van de huidige crisis ligt en dat door de machtsovername, het profiel en de ideologische hoedanigheid van de taliban, handelingen en beleidsbeslissingen een ontwrichtend effect hebben op de reeds precaire socio-economische situatie, nu deze tot gevolg hebben gehad dat de financiële en humanitaire hulpmiddelen door de internationale gemeenschap werden afgesneden, beperkt of verboden, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Verzoeker verwijst in zijn tweede aanvullende nota van 22 maart 2024 naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*" van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News "*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*" van 16 maart 2024 en UNAMA "*Report on Afghanistan*" van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de checkpoints worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de

economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoeker in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker laat na enigszins aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

4.7.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.7.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.8.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de '*National Resistance Front*' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsvername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*Improvised Explosive Devices*' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige '*Afghan National Defense and Security Forces*' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of*

Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsvername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

4.8.3. Verzoeker zet geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie, zoals aangebracht door de commissaris-generaal op 15 maart 2024 neergelegde aanvullende nota. De informatie waarnaar verzoeker verwijst, is dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Door louter de uitdagingen bij het verzamelen van informatie en mogelijke onderrapportering van het aantal geweldsincidenten door bronnen ter plaatse te benadrukken, daarbij onder meer verwijzend naar dezelfde bronnen waarop bovenstaande analyse gebaseerd is, toont verzoeker niet aan dat daaruit de verkeerde conclusies zijn getrokken, rekening houdende met de moeilijkheden inzake het verzamelen van informatie zoals hierboven aangegeven in punt 4.4.

Verzoeker citeert uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in verzoekers regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in punt 4.8.2. Verzoeker toont met deze gegevens

evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Nangarhar alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Waar verzoeker in de aanvullende nota verwijst naar een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht en dat er momenteel meer recente info aanwezig is.

De Raad herhaalt nogmaals dat de kritiek van verzoeker op de gebruikte landeninformatie niet volstaat. Zoals hierboven reeds werd gesteld, is de Raad zich ervan bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar oordeelt hij dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.8.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.11. Waar verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemtoond worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.13. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER